

Prima Întâlnire Națională a Comunității Magnificat - Rusalii 2009, Snagov
Predica Î.P.S. Ioan Robu, Arhiepiscop de București

Cristos s-a înălțat!

Ieri, alaltăieri, mă gândeam că ne vom vedea în seara aceasta aici, la Sfânta Liturghie, cu voi care ați venit pentru o reînnoire interioară, pentru a primi pe Duhul lui Dumnezeu pe care mâine toată Biserica, toată lumea noastră catolică îl imploră, bine știind că El este Călăuzitorul, Mângâietorul, El este cel care poate să ridice din pământ și oasele împrăștiate, cum spune prima lectură; Duhul poate să readucă la viață.

În sărbătoarea Coborârii Duhului Sfânt, în Sărbătoarea Rusaliilor, Biserica, sigur, privește spre momentul în care Duhul a coborât asupra apostolilor și apoi a continuat această coborâre de-a lungul veacurilor. Însă Biserica își face și un examen de conștiință în această sărbătoare, întrebându-se cât a fost de fidelă Duhului lui Dumnezeu, inspirațiilor sale. Și noi formăm Biserica și în noi, în fiecare răsună această întrebare: din planurile noastre frumoase, pe care le-am dăruit în intimitatea inimii noastre lui Dumnezeu, ce a rămas? Și dacă avem ceva deosebit ce a rămas în urmă, să credem că Duhul lui Dumnezeu poate să scoată iarăși la viață oasele rămase din planurile noastre, scheletele rămase, poate să le dea viață.

Și sărbătoarea Rusaliilor, așa fiind implorarea Duhului Sfânt și privire în interiorul nostru, și examen de conștiință, iată, se transformă în chemare, așa cum spune Evanghelia. Acest dor de împlinire, chiar a ceea ce a fost neîmplinit, iată, corespunde cu ce am auzit în Evanghelie: “Dacă cuiva îi e sete, să vină și să bea”. Este vorba de această sete pe care Botezul o întreține în fiecare în care a fost pus darul lui Dumnezeu. Și această sete, iată, o trezim și o liniștim tot prin puterea harului, străduindu-ne ca într-adevăr ceea ce a pus Dumnezeu în noi să crească, să nu rămână fără rod.

De aceea, în sărbătoarea Rusaliilor, Biserica, în implorarea aceasta pe care o face din toată inima către Duhul lui Dumnezeu, exprimă dorința de reînnoire, de refacere, înprospătare, reînprospătare a forțelor proprii. Cât este de adevărat cuvântul psalmului – rugăciune și împlinire – “Trimite, Doamne, Duhul tău și reînnoiește fața pământului”. Reînnoiește fața noastră interioară, invizibilă și partea noastră exterioară, vizibilă, în faptele, în împlinirile sau în mai puțin reușitele noastre. Duhul lui Dumnezeu, coborând în noi, să schimbe fața noastră, invizibilă și vizibilă.

Noi, prin darul Botezului, când pentru prima oară Duhul lui Dumnezeu ne-a vizitat, ne-a fost dăruit, am fost puși spre creștere în Împărăția lui Dumnezeu. Spre creștere – o creștere spre mântuire. Nu avem nici un motiv pentru alegeri, pentru renunțări, pentru împliniri deosebite decât pentru mântuirea noastră și pentru mântuirea celorlalți. Cu alte cuvinte, să nu ne pierdem noi și să nu se piardă nici ceilalți. Așa, implorăm astăzi Duhul lui Dumnezeu ca darul care ne-a fost dat să nu rămână în zadar, nici în noi și nici în alții.

Și dacă am amintit de Anul Paulin, amintesc și de Anul Sfintei Preoții care va începe în luna iulie. La fel, este vorba de darul lui Dumnezeu, darul Duhului Sfânt, căci prin preoția ministerială a celor consacrați în mod deosebit ca preoți, dar și prin preoția regească la care sunt toți una prin Sfântul Botez, prin această preoție noi de fapt exprimăm aceeași lucrare comună spre mântuirea noastră și a lumii întregi, a tuturor acelor în care a fost pus darul lui Dumnezeu prin Botez, dar și prin atâtea alte feluri. Așa

încât, fiind în preajma acestei sărbători, fiind împreună și implorându-l pe Duhul lui Dumnezeu, să-i cerem Sfintei Treimi, în a cărei comuniune ne aflăm, să-i cerem acest dar al pasiunii pentru mântuirea noastră și a altora, să cerem darul ca nimic din ceea ce a fost pus în sufletele noastre spre creștere să nu se oprească, să nu se piardă. Și să păstrăm totdeauna în noi darul unității.

Și încă un cuvânt sau câteva: vă amintiți din Sf. Apostol Paul că undeva spune într-o scrisoare că celor care cred Dumnezeu le hărăzește lucruri care nu au fost văzute de ochiul omului și auzite de urechile omenești, nici gândite de mintea omenească, lucruri cu totul aparte. Și pe acestea Dumnezeu ni le dă încă din această viață ca să le pregustăm, să intuim, să ne lăsăm luminați complet de flacăra sa, ne dă încă din această viață, fără a cuprinde toată strălucirea și toată intimitatea lui Dumnezeu, dar ne dă ceva, și ceea ce ne dă, ne dă prin Duhul său, care este Duh călăuzitor, Duh mângâietor, Duh de lumină, Duh de iubire, Duh de unitate. Acest Duh este lumină, prin acest Duh noi înțelegem ce înseamnă să coboare în noi ceea ce la Crez spunem “Lumină din Lumină” Această lumină să strălucească în noi întotdeauna. Cristos s-a înălțat!